

Formanden: Da Indenrigsministeren skal deltage i Forhandlingerne i det andet Ting, gaar vi nu til Behandlingen af de Landbrugsministerens vedrørende Lovforslag.

Man gik til:

Første Behandling af Forslag til midlertidig Lov om Forbud mod Nedlægn. af bestaaende Landbrug og om Indskrænkninger i Retten til Udstykning m. v.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 429).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Landbrugsministeren (Madsen-Mygdal): Ærede Medlemmer vil vide, at der som Tillæg til den almindelige Udstykningslov af 6. April 1906 ved særlige midlertidige Love, fremkaldte ved den af Krigen skabte ekstraordinære Situation, er truffet visse Bestemmelser til Sikring mod Nedlæggelse af bestaaende Landbrug og mod uindskrænket Adgang til at udstykke Landejendomme. En saadan midlertidig Lov blev første Gang givet den 1. April 1919, og den blev fornyet i Marts 1920. Denne sidste Lov udløber, hvis ikke en ny Lov træder i Stedet, til 1. April. Efter at have overvejet hele dette Spørgsmaal har jeg ment det rigtigst ved en ny midlertidig Lov at forlænge Gyldigheden af den gældende Lov ikke blot for et, men for to Aar indtil April 1923. Jeg kan ganske vist indrømme, at de særlige Forhold, der var til Stede i 1918—19, da vi første Gang vedtog en midlertidig Udstykningslov, som den blev kaldt, ikke kan siges at være til Stede nu. Fristelsen til Nedlægn. af mindre Landbrug er ikke saa stor i Øjeblikket som tidligere, og jeg er tilbøjelig til at tro — jeg haaber i alt Fald, at Udviklingen maa gaa i den Retning —, at Fristelsen dertil vil blive mindre og mindre i de kommende Aar. Jeg skal ogsaa indrømme, at den midlertidige Lov ikke har virket paa fuldt tilfredsstillende Maade; af de Love, jeg i min Ministertid har haft med at gøre, er det absolut den, der har voldt mig mest Besvær, fordi den, ved at træffe en ret rigoristisk Afgørelse, har skaarret gennem alle Tilfælde og derved er kommet til at virke paa saadan Maade, at de særlige Forhold, der dog kan være til Stede, ikke er blevet respekteret i saa stor Udstrækning, som Tilfældet burde være. Der er ikke Tvivl om, at der burde være en noget større Be-

vægelsesfrihed for Handelen med Jord. Ikke saaledes at forstaa, at man derved skulde risikere, at den ejendommelige Jordfordeling, vi har haft, og som har været til stor baade økonomisk og social Velsignelse for Landbruget, sættes i Fare, men saaledes, at hvor der er opstaaet særlige Forhold, eller hvor der fra gammel Tid af raader særlige Forhold, skal der kunne tages Hensyn dertil. Der findes en hel Mængde Ejendomme paa Landet, baade Gaard- og Husmandsbrug, som er saaledes indrettede, at der bør kunne foretages Mageslæg, der bør kunne foretages Salg fra en Ejendom til en anden, uden at Lovgivningsmagten stiller sig hindrende i Vejen. Ganske vist har efter den midlertidige Lov Landbrugsministeriet foruden Retten til at dispensere i en Række nærmere angivne Tilfælde ogsaa en almindelig Dispensationsret, saa at Landbrugsministeren, hvor særlige Forhold taler derfor, kan under Forudsætning af, at Kommunalbestyrelsen anbefaler Sagen, meddele Dispensation fra Loven. Men ærede Medlemmer vil forstaa, at naar man fra Landbrugsministeriet her i København skal meddele saadanne Dispensationer, er man nødt til at følge visse faste Regler, ellers kommer man let ud i fuldkommen Vilkaarlighed; det bliver da den mere eller mindre personlige Paavirkning, der bliver gjort gældende og bliver afgørende. Jeg antager, at ærede Medlemmer vil være enige i, at noget saadant er ikke ønskeligt.

Jeg maa altsaa indrømme, at Forholdene er ikke fuldt tilfredsstillende, som de er, men jeg har ved nøje Overvejelse af Spørgsmaalet fundet, at det vilde være ret betænkeligt, om man fra 1. April gav Forholdet frit; ikke saaledes at forstaa, at al Jordhandel og al Mageskifte af Jord og Landejendomme blev fri til 1. April, vi har fremdeles den almindelige Udstykningslov af 1906, men dog saaledes, at de mindre Landbrug blev prisgivet. Ikke mindst vilde jeg finde det betænkeligt under Hensyn til, at der af Statskassen ydes betydelig Støtte for paa forskellig Maade at fremme Oprettelsen af mindre Landbrug. Vi har fra gammel Tid Beskyttelseslove for den bestaaende Jordfordeling, Bestemmelser, der beskytter baade Hovedgaarde og Bøndergaarde, og vi har i de senere Aar — med fuld Føje — faaet det Hensyn frem, at ogsaa de mindste Landbrug skal beskyttes mod Nedlægn. Ganske paa samme Maade som vi har en Beskyttelseslovgivning for vore Skove, der ikke kan prisgives tilfældige Konjunkturer, bør vi have Beskyttelseslove for en Jordfordeling, som vi anser for at